

Poněvadž dle toho naříkané rozhodnutí, jímž byla Karlu Červenkovi udělena koncese na dobu 5 let, zakládá se na právním názoru odporujícím předpisu § 24 g, 1. odst. živn. ř., bylo rozhodnutí to k stížnosti obce Pražské jako nezákonné zrušiti.

Tím pozbyla však stížnost Karla Červenky, obracející se proti tomu, že koncese obmezena byla na dobu 5 let, veškerého podkladu a nejvyšší správní soud neměl možnosti vývodu jejími se věcně zabývatí.

Č. 406.

Zabírání bytů: I. * Pro rozřešení otázky, jde-li o byt, jehož se užívá za skladiště (§ 8 č. 2 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.), neb o místnosti, jichž se užívá k uložení věcí, které lze uložit jinde (§ 8 č. 3 cit. zák.), je rozhodnou jedině ta okolnost, k čemu byla zabraná místnost v době zabránění objektivně uzpůsobena, a nerozhoduje o tom ani skutečné její užívání ani vůle uživatele. — II. Právní věta stejná jako při č. 229.

(Nález ze dne 7. května 1920 č. 3929.)

Věc: Božena Wagnerová v Prostějově proti nájemnímu úřadu v Prostějově stran zabránění bytu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro vady řízení.

Důvody: Naříkaným rozhodnutím byl zamítnut odpor stěžovatelčin, podaný proti rozhodnutí, jímž zabrán byl v jejím domě v Prostějově byt, skládající se z jedné světnice v levo na dvoře, s odůvodněním, že zabraného bytu používá se jako skladiště a že věci v něm uložené bezpečně lze uložit jinde (§ 8, čís. 2 zák. z 30. října 1919 čís. 592 sb. z. a n.).

O stížnosti podané proti tomuto rozhodnutí uvažoval nejvyšší správní soud takto:

Spornou je otázka, zda zabraná světnice je bytem, jehož se používá za skladiště, jak za to má žalovaný úřad, či je-li místností hospodářskou, jak tvrdí stěžovatelka.

Pro rozřešení otázky té je směrodatnou jedině okolnost, k čemu byla zabraná místnost v době zabránění objektivně uzpůsobena, a nerozhoduje o tom ani skutečné její užívání ani vůle uživatele. Jinak nemělo by ustanovení § 8, čís. 2 cit. zák. smyslu a nebyl by případ zabránění dle tohoto ustanovení vůbec možný.

Žalovaný úřad na základě provedeného šetření uznal, že světnice ona uzpůsobena je k obývání, a že je tedy bytem. Dle nálezu znalce, který při šetření úřadem I. stolice provedeném světnici prohlédl, je světnice ta k obývání způsobilá, což vyplývá i z vlastního udání stěžovatelčina, která v odporu uvedla, že tam do roku 1913 bydlel nájemník a že nyní obývá tam její muž, kteroužto poslednější okolnost ovšem ve stížnosti na nejvyšší správní soud podané již neuvádí, zmiňujíc se jen o tom, že místnost ta slouží za skladiště.

Byla-li však zabraná světnice v době zabránění objektivně uzpůsobena k obývání, je bytem a nemůže jako byt spadatí pod ustanovení § 8, č. 3 cit. zák. jako místnost hospodářská.

Dle § 8, č. 2 cit. zák. je ovšem přípustným zabrání bytu, jehož se používá za skladiště. Žalovaný úřad však opomenul za součinnosti strany vyšetřiti, zda zabraného bytu skutečně jako skladiště se používá.

Stěžovatelka tvrdila totiž již v řízení administrativním, že v zabrané místnosti ukládají se věci k obdělávání zahrady, vedení zahradnictví, pak obilí a sklizeň ovoce i zeleniny, tedy potřeby, sloužící k vedení hospodářství polního i zahradního.

Nejvyšší správní soud vyslovil již v nálezu svém ze dne 7. listopadu 1919 čís. 4656 právní názor, že skladištěm po rozumu § 6, č. 4 vl. nař. ze dne 22. ledna 1919 č. 38 sb. zák. a nař. není místnost používaná k uložení potřeb sloužících k vedení hospodářství neb domácnosti, kteréžto potřeby nelze v místnostech tvořících příslušenství bytu neb domácnosti účelně ukládati.

Při tomto svém právním názoru trvá nejvyšší správní soud i pokud jde o zabrání bytu dle § 8, č. 2 zákona ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n., poněvadž toto ustanovení odpovídá ustanovení § 6, č. 4 vl. nař. z 22. ledna 1919 č. 38 sb. z. a n., s nímž se shoduje.

Mělo tedy býti za součinnosti stěžovatelky vyšetřeno, jaké věci tato v zabraném bytě uschovává, jedná-li se o potřeby sloužící k vedení hospodářství a nelze-li potřeby ty v místnostech tvořících příslušenství jejího bytu účelně ukládati.

Tyto okolnosti však v administrativním řízení zjištěny nebyly a chybí tedy pro skutkový předpoklad, že stěžovatelka užívala zabraného bytu jako skladiště v technickém smyslu, ve spisech potřebný základ.

Z toho důvodu bylo naříkané rozhodnutí dle § 6 zákona o správním soudě zrušeno.

Č. 407.

Z a b í r á n í b y t ů: * Místnosti, ve kterých jsou trvale uloženy umělecké nebo jiné cenné sbírky (§ 9 zák. ze dne 30. října 1919 č. 592 sb. z. a n.), nelze počítati k obytným místnostem, jejich počet jest rozhodný pro vyšetření místností přespočetných dle §§ 5 a 8, č. 9. cit. zák.

(Nález ze dne 10. května 1920 č. 3485.)

V ě c: August Hemerka na Smíchově proti okresní správě politické ve Slaném stran zabrání místností.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Městský úřad ve Slaném rozhodnutím ze dne 30. prosince 1919 č. 3/20 zabral v domě čp. 390 ve Slaném dvě místnosti v I. poschodí do dvora; okresní politická správa tamže nálezem ze dne 28. února 1920 č. 58348 rozhodnutí toto potvrdila, nevyhověvši odporu a to proto, že jak k uložení nábytku a uměleckých památek, tak i k přechodnému pobytu stěžovatelovu úplně stačí tři jemu ponechané místnosti.

Stěžovatel jak v odporu tak i ve stížnosti na nejvyšší správní soud uvádí, že v jeho domě (dvoře) čp. 390 ve Slaném z 11 pokojů, 3 světnic a 2 kuchyň po dobrovolném pronájmu zbylo mu pouze pět pokojů, z nich